

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtnā palāta)

2014. gada 30. janvārī*

Direktīva 2004/83/EK — Bēgļa statusa vai alternatīvā aizsardzības statusa piešķiršanas nosacījumu obligātie standarti — Persona, kas ir tiesīga uz alternatīvo aizsardzību — 15. panta c) punkts — Nopietni un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai nešķirojošas vardarbības dēļ bruņota konflikta gadījumā — Jēdziens “iekšējs bruņots konflikts” — No starptautiskajām humanitārajām tiesībām autonoma interpretācija — Vērtēšanas kritēriji

Lietā C-285/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Conseil d'État* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 16. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 7. jūnijā, tiesvedībā

Aboubacar Diakité

pret

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides.

TIESA (ceturtnā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*] (referents), Tiesas priekšsēdētāja vietnieks, kas pilda ceturtnās palātas tiesneša pienākumus, K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši M. Safjans [*M. Safjan*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un A. Prehala [*A. Prechal*],

ģenerālvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretārs V. Turē [*V. Tourrès*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2013. gada 29. maija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *A. Diakité* vārdā – *D. Caccamisi*, advokāte,
- Beļģijas valdības vārdā – *T. Materne* un *C. Pochet*, pārstāvji,
- Vācijas valdības vārdā – *T. Henze*, *N. Graf Vitzthum* un *B. Beutler*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *D. Colas*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – franču.

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *L. Christie* un *A. Robertson*, pārstāvji, kuriem palīdz *J. Simor*,
barrister,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Condou-Durande*, pārstāve,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2013. gada 18. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Prejudiciālais jautājums ir par to, kā interpretēt Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/83/EK par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiska aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu (OV L 304, 12. lpp., un labojums – OV 2005, L 204, 24. lpp.; turpmāk tekstā – “direktīva”) 15. panta c) punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar tiesvedību starp Gvinejas pilsoni *A. Diakité* un *Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides* [Ģenerālkomisariātu bēgļu un bezvalstnieku jautājumos] (turpmāk tekstā – “*Commissaire général*”) par šīs iestādes lēmumu nepiešķirt viņam alternatīvo aizsardzību.

Atbilstošās tiesību normas

Starptautiskās tiesības

- 3 Četrām 1949. gada 12. augusta Ženēvas konvencijām, attiecīgi – I konvencijai par sauszemes bruņoto spēku ievainoto un slimo stāvokļa uzlabošanu; II konvencijai par jūras bruņoto spēku sastāvā esošo ievainoto, slimo un kuģu avārijās cietušo personu stāvokļa uzlabošanu; III konvencijai par apiešanos ar [izturēšanos pret] kara gūstekņiem; IV konvencijai par civilpersonu aizsardzību kara laikā (turpmāk tekstā – “četras Ženēvas konvencijas”), kopīgajā 3. pantā ir noteikts:

“Bruņota konflikta gadījumā, kuram ir lokāls raksturs [kam nav starptautiska rakstura] un kurš rodas kādas Augstās Līgumslēdzējas valsts teritorijā, katrai karojošai pusei jāievēro kā minimums sekojoši noteikumi:

1)

pret personām, kuras tieši nepiedalās militārajās akcijās, tai skaitā personām no bruņoto spēku sastāva, kuras nolikušas ieročus, kā arī pret tām, kuras pārstājušas piedalīties militārajās akcijās slimības, ievainojuma, aizturēšanas vai jebkura cita iemesla dēļ, jebkuros apstākļos izturēsies humāni [..]

Šai nolūkā attiecībā pret augstāk minētajām personām ir aizliegtas un vienmēr būs aizliegtas [..]:

a) vardarbība pret dzīvību un veselību [..]

[..]

c) vardarbība pret cilvēka cieņu, it īpaši apvainojoša un pazemojoša attieksme;

[..].”

- 4 1977. gada 8. jūnija Papildu protokola pie 1949. gada 12. augusta Ženēvas konvencijām, kas attiecas uz bruņotu konfliktu, kam nav starptautiska rakstura, upuru aizsardzību (II protokols), 1. pantā ir noteikts:

“1. Šis Protokols, kas attīsta un papildina [četrām Ženēvas konvencijām] kopīgo 3. pantu, nemainot pastāvošos tā piemērošanas nosacījumus, ir piemērojams attiecībā uz visiem bruņotajiem konfliktiem, uz kuriem neattiecas [četru Ženēvas konvenciju] Papildprotokola par [tādu] starptautisku bruņotu konfliktu upuru aizsardzību (I protokols) 1. pants, kuri norisinās kādas Augstās Līgumslēdzējas valsts teritorijā starp tās bruņotajiem spēkiem un nemiernieku bruņotajiem spēkiem vai citiem organizētiem bruņotiem grupējumiem, kas kontrolē daļu tās teritorijas atbildīgas varas vadībā tā, ka tie spēj veikt ilgstošas un saskaņotas militāras operācijas un piemērot šo Protokolu.

2. Šis Protokols nav piemērojams iekšējas spriedzes, iekšēju saspīlējumu gadījumos, kā, piemēram, nemieru, izolētu un sporādisku vardarbības aktu vai citu līdzīgas dabas aktu gadījumos, kurus neuzskata par bruņotiem konfliktiem.”

Savienības tiesības

- 5 Direktīvas preambulas 5., 6. un 24. apsvērumi ir formulēti šādi:

“5) Tamperes [Eiropadomes] secinājumi arī paredz, ka noteikumi par bēgļu statusu jāpapildina ar pasākumiem par alternatīviem aizsardzības veidiem, piedāvājot atbilstošu statusu jebkurai personai, kam nepieciešama šāda aizsardzība.

6) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir, no vienas puses, nodrošināt, ka dalībvalstis piemēro vienotus kritērijus, lai identificētu personas, kam patiesi nepieciešama starptautiska aizsardzība, un, no otras puses, nodrošināt, lai šīm personām visās dalībvalstīs būtu pieejams minimālais pabalstu līmenis.

[..]

24) Jānosaka arī obligātie standarti, lai definētu alternatīvo aizsardzības statusu un noteiktu tā saturu. Alternatīvajai aizsardzībai jābūt papildus tai bēgļu aizsardzībai, kāda paredzēta konvencijā [par bēgļa statusu, kas parakstīta 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā (*Recueil des traités des Nations unies*, 189. sēj., 150. lpp., Nr. 2545 (1954))].”

- 6 Saskaņā ar direktīvas 2. panta e) punktu šajā direktīvā “persona, kas tiesīga uz alternatīvo aizsardzību” ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, ko nevar kvalificēt kā bēgli, bet attiecībā uz kuru ir sniegts pietiekams pamatojums, lai uzskatītu, ka attiecīgā persona, ja tā atgrieztos savā izcelsmes valstī vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kā noteikts 15. pantā [..], un kas nevar vai šāda riska dēļ nevēlas pieņemt minētās valsts aizsardzību.

- 7 Direktīvas 15. pantā ar nosaukumu “Smags kaitējums” ir noteikts:

“Smagu kaitējumu veido:

[..]

c) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.”

Beļģijas tiesības

- 8 1980. gada 15. decembra Likuma par ārvalstnieku iecelšanu, uzturēšanos, apmešanos uz dzīvi un izraidīšanu (turpmāk tekstā – “1980. gada 15. decembra likums”) 48/4. pantā ir noteikts:

“1. Alternatīvās aizsardzības statuss tiek piešķirts ārvalstniekam, kuru nevar uzskatīt par bēgli un kurš nevar atsaukties uz 9.b pantu, un attiecībā uz kuru ir nopietns pamats uzskatīt, ka, ja viņš tiktu izraidīts atpakaļ uz savu izcelsmes valsti vai ja bezvalstnieks atgrieztos savas agrākās pastāvīgās dzīvesvietas valstī, tam draudētu reāls risks ciest būtisku kaitējumu, kas minēts 2. punktā, un kurš nevar vai ņemot vērā šo risku nevēlas pieņemt šīs valsts aizsardzību [..]

2. Būtisks kaitējums ir:

[..]

- c) smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai plaši izplatītas [nešķirojošas] vardarbības dēļ iekšēju vai starptautisku bruņotu konfliktu gadījumā.”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 9 A. *Diakité* 2008. gada 21. februārī iesniedza pirmo patvēruma pieteikumu Beļģijā, atsaucoties uz represijām un vardarbības faktiem, no kā viņš esot cietis savā izcelsmes valstī par piedalīšanos protesta akcijās pret valdošo varu.
- 10 Ģenerālkomisariāts atteica atzīt A. *Diakité* bēgļa statusu un viņam piešķirt alternatīvās aizsardzības statusu. Šo dubulto lēmumu apstiprināja *Conseil du contentieux des étrangers* [Ārvalstnieku strīdu izskatīšanas padome].
- 11 Minētajā laikā neatgriežoties izcelsmes valstī, A. *Diakité* 2010. gada 15. jūlijā iesniedza otro patvēruma pieteikumu Beļģijas iestādēs.
- 12 Ģenerālkomisariāts 2010. gada 22. oktobrī pieņēma jaunu lēmumu atteikt atzīt bēgļa statusu un alternatīvās aizsardzības statusu. Atteikums piešķirt alternatīvās aizsardzības statusu tika pamatots ar konstatējumu, ka Gvinejā nav plaši izplatītas vardarbības vai bruņota konflikta 1980. gada 15. decembra likuma 48/4. panta 2. punkta izpratnē.
- 13 Šis divkārsais lēmums tika pārsūdzēts *Conseil du contentieux des étrangers*, kura ar 2011. gada 6. maija nolēmumu apstiprināja divkāršo Ģenerālkomisariāta noraidījumu.
- 14 Kasācijas sūdzībā, kas tika iesniegta *Conseil d'État* [Valsts padome], A. *Diakité* kritizēja *Conseil du contentieux des étrangers* nolēmumu par to, ka tas esot pamatots ar tādu bruņota konflikta definīciju, kuru ir sniedzis Starptautiskais kriminālais tribunāls bijušajai Dienvidslāvijai, lai konstatētu, ka nav izpildīts 1980. gada 15. decembra likuma 48/4. panta 2. punktā prasītais bruņota konflikta pastāvēšanas nosacījums.
- 15 Šajā ziņā *Conseil d'État* uzskata, ka, ņemot vērā 2009. gada 17. februāra spriedumu lietā C-465/07 *Elgafaji* (Krājums, I-921. lpp.), nevar tikt izslēgts, kā to apgalvo A. *Diakité*, ka direktīvas 15. panta c) punkta izpratnē “bruņota konflikta” jēdziens var tikt interpretēts autonomi un tam var tikt piešķirta īpaša nozīme, kas atšķiras no tās, kāda tam ir sniegta Starptautiskā kriminālā tribunāla bijušajai Dienvidslāvijai judikatūrā.

16 Šādos apstākļos *Conseil d'État* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [...] direktīvas [...], 15. panta c) punkts ir interpretējams tādējādi, ka aizsardzība atbilstoši šai tiesību normai tiek nodrošināta tikai “iekšēja bruņota konflikta” gadījumā, kā tas interpretēts starptautiskajās humanitārajās tiesībās, it īpaši četrām Ženēvas konvencijām [...] kopīgajā 3. pantā?

Ja direktīvas 15. panta c) punktā minētais jēdziens “iekšējs bruņots konflikts” ir interpretējams autonomi no četrām [...] Ženēvas konvencijām kopīgā 3. panta, kādi šādā gadījumā ir kritēriji šāda “iekšēja bruņota konflikta” esamības novērtēšanai?”

Par prejudiciālo jautājumu

17 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai direktīvas 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka iekšēja bruņota konflikta pastāvēšana ir jānovērtē, pamatojoties uz starptautiskajās humanitārajās tiesībās noteiktajiem kritērijiem, bet, ja tas tā nav, kādi kritēriji ir jāizmanto, novērtējot šāda konflikta pastāvēšanu, lai noteiktu, vai trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks var saņemt alternatīvo aizsardzību.

18 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka pastāv trīs veidu “smagi kaitējumi”, kas ir definēti direktīvas 15. pantā un kas ir nosacījumi, kuriem ir jābūt izpildītiem, lai varētu uzskatīt, ka persona ir tiesīga uz alternatīvo aizsardzību, ja saskaņā ar šīs direktīvas 2. panta e) punktu pastāv nopietni un pamatoti iemesli uzskatīt, ka pieteikuma iesniedzējam nosūtīšanas uz attiecīgo izcelsmes valsti gadījumā draudētu reāls risks ciest šādu kaitējumu (iepriekš minētais spriedums lietā *Elgafaji*, 31. punkts).

19 Direktīvas 15. panta c) punktā definēto kaitējumu veido smagi un individuāli draudi civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai nešķirojošas vardarbības dēļ starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā.

20 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs ir izmantojis “starptautisku vai iekšēju bruņotu konfliktu” jēdzienu, kas ir atšķirīgs no starptautisko humanitāro tiesību pašā pamatā esošajiem jēdzieniem, jo šajās tiesībās tiek nošķirti “starptautiski bruņoti konflikti”, no vienas puses, un “bruņoti konflikti, kam nav starptautiska rakstura”, no otras puses.

21 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka Savienības likumdevējs alternatīvo aizsardzību attiecīgajām personām ir vēlējies piešķirt ne tikai atbilstoši starptautiskajām humanitārajām tiesībām definēto starptautisko bruņoto konfliktu un bruņoto konfliktu, kam nav starptautiska rakstura, gadījumā, bet arī iekšēju bruņotu konfliktu gadījumā – ar nosacījumu, ka šos konfliktus raksturotu nešķirojošas vardarbības pielietošana. Šajā ziņā nav vajadzīgs, lai būtu izpildīti visi kritēriji, kuri ir minēti četrām Ženēvas konvencijām kopīgajā 3. pantā un 1977. gada 8. jūnija II papildu protokola 1. panta 1. punktā, ar kuru ir attīstīts un papildināts iepriekš minētais 3. pants.

22 Turklāt ir jākonstatē, ka starptautiskās humanitārās tiesības regulē uzvedību starptautisku bruņotu konfliktu un bruņotu konfliktu, kam nav starptautiska rakstura, gadījumā, kas nozīmē, ka šajās tiesībās paredzēto normu piemērošanas nosacījums ir šāda konflikta pastāvēšana (Starptautiskā kriminālā tribunāla bijušajai Dienvidslāvijai 1995. gada 2. oktobra spriedums lietā *Procureur pret Dusko Tadic alias “Dule”*, lieta Nr. IT-94–1-AR72, 67. punkts).

23 Ja starptautisko humanitāro tiesību uzdevums ir aizsargāt civiliedzīvotājus konflikta zonā, ierobežojot karadarbības sekas attiecībā uz personām un lietām, tajās – atšķirībā no direktīvas 2. panta e) punkta, to lasot kopā ar tās 15. panta c) punktu, – nav paredzēta starptautiskas aizsardzības piešķiršana noteiktām civilpersonām ārpus konflikta zonas un ārpus konfliktā iesaistīto pušu teritorijas. Tādējādi ar starptautiskajās humanitārajās tiesībās ietvertajām “bruņota konflikta” definīcijām nav paredzēts noteikt gadījumus, kādos šāda aizsardzība būtu nepieciešama un kādos dalībvalstu kompetentajām iestādēm tā būtu jāpiešķir.

- 24 Vispārīgāk ņemot, ir jāuzsver, ka starptautiskajām humanitārajām tiesībām un direktīvā paredzētajai alternatīvajai aizsardzībai, kā to savu secinājumu 66. un 67. punktā ir norādījis ģenerālvokāts, ir dažādi mērķi un ar tām tiek ieviesti skaidri nodalīti aizsardzības mehānismi.
- 25 Turklāt, kā to savu secinājumu 70. punktā ir norādījis ģenerālvokāts, par dažiem starptautisko humanitāro tiesību pārkāpumiem rodas individuāla krimināltiesiskā atbildība. Tādēļ starptautiskajām humanitārajām tiesībām ir ļoti ciešas attiecības ar starptautiskajām krimināltiesībām, turpretī šādas attiecības nepiemīt direktīvā noteiktajam alternatīvās aizsardzības mehānismam.
- 26 Līdz ar to, lai netiktu pārkāpta katra tiesiskā regulējuma attiecīgā tam raksturīgā joma, proti, starptautisko humanitāro tiesību un direktīvas 2. panta e) punkta, to lasot kopā ar tās 15. panta c) punktu, joma, iespēja saņemt šī pēdējā tiesiskā regulējuma aizsardzību nevar būt pakļauta konstatējumam, ka ir izpildīti pirmā tiesiskā regulējuma piemērošanas nosacījumi.
- 27 Līdz ar to, tā kā direktīvā nav sniegta nekāda veida iekšēja bruņota konflikta jēdziena definīcija, tad šī jēdziena nozīmes un piemērošanas jomas noteikšana ir jāveic saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, atbilstoši kurai ir jāņem vērā to ierastā nozīme ikdienas valodā, ievērojot kontekstu, kādā tie tiek izmantoti, un ar tiesisko regulējumu, kura daļu tie veido, īstenojamos mērķus (2008. gada 22. decembra spriedums lietā *C-549/07 Wallentin-Hermann*, Krājums, I-11061. lpp., 17. punkts, un 2012. gada 22. novembra spriedums lietā *C-119/12 Probst*, 20. punkts).
- 28 Iekšēja bruņota konflikta jēdziens savā ierastajā nozīmē attiecas uz situāciju, kurā notiek kādas valsts regulāro bruņoto spēku sadursme ar vienu vai vairākiem bruņotiem grupējumiem vai sadursmes divu vai vairāku bruņotu grupējumu starpā.
- 29 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, kaut arī Komisijas priekšlikumā (COM(2001) 510, galīgā redakcija), pēc kura tika pieņemta direktīva, 15. panta c) punktā ietvertajā smaga kaitējuma definīcijā bija paredzēts, ka draudi pieteikuma iesniedzēja dzīvībai, drošībai vai brīvībai var izcelties vai nu bruņotā konfliktā, vai arī sistemātisku vai plašu cilvēktiesību pārkāpumu gadījumā, Savienības likumdevējs galu galā nolēma paturēt tikai gadījumu attiecībā uz draudiem civiliedzīvotāja dzīvībai vai veselībai nešķirojošas vardarbības dēļ iekšēja vai starptautiska bruņota konflikta gadījumā.
- 30 Turklāt ir svarīgi atgādināt, ka iekšēja bruņota konflikta esamība var novest pie alternatīvās aizsardzības piešķiršanas tikai tad, ja sadursmes valsts regulāro bruņoto spēku ar vienu vai vairākiem bruņotiem grupējumiem vai sadursmes divu vai vairāku bruņotu grupējumu starpā izņēmuma kārtā tiks uzskatītas par tādām, kas rada smagus un individuālus draudus pieteikuma iesniedzēja dzīvībai vai veselībai direktīvas 15. panta c) punkta izpratnē tāpēc, ka draudi, kurus raksturo sadursmēm piemītošās nešķirojošas vardarbības pakāpe, sasniedz tādu līmeni, ka pastāv nopietni un pamatoti iemesli uzskatīt, ka civiliedzīvotājs, ja tas atgrieztos attiecīgajā valstī vai attiecīgajā gadījumā reģionā, būtu pakļauts reālam minēto draudu riskam tāpēc vien, ka viņš atrodas teritorijā, kur notiek šīs sadursmes (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Elgafaji*, 43. punkts).
- 31 Šajā ziņā Tiesa ir precizējusi, ka, jo vairāk pieteikuma iesniedzējs var pierādīt, ka viņš tiek skarts tieši tādu iemeslu dēļ, kas ir saistīti ar viņa individuālo stāvokli, jo zemāka ir nešķirojošas vardarbības pakāpe, kāda tiek prasīta, lai viņš varētu saņemt alternatīvo aizsardzību (iepriekš minētais spriedums lietā *Elgafaji*, 39. punkts).
- 32 Tādējādi, izskatot pieteikumu par alternatīvo aizsardzību, nav jāveic īpašs novērtējums par šo sadursmju intensitāti, lai – neatkarīgi no tā izrietošā novērtējuma par vardarbības pakāpi – noteiktu, vai nosacījums par bruņota konflikta pastāvēšanu ir izpildīts.

- 33 Turklāt no direktīvas preambulas 5., 6. un 24. apsvēruma izriet, ka alternatīvās aizsardzības piešķiršanas minimālajiem kritērijiem ir jāļauj papildināt to bēgļu aizsardzību, kāda ir paredzēta konvencijā par bēgļa statusu, kas parakstīta 1951. gada 28. jūlijā Ženēvā, identificējot personas, kam patiesi nepieciešama starptautiska aizsardzība, un tām piešķirot atbilstošu statusu.
- 34 Līdz ar to, kā to ir norādījis ģenerālvokāts savu secinājumu 92. punktā, konstatējums par bruņota konflikta pastāvēšanu nav jāpakļauj noteiktai bruņoto spēku organizācijas pakāpei, saskaroties ar bruņotu konfliktu, vai kādam noteiktam bruņotā konflikta ilgumam, jo pietiek, ka sadursmes, kurās iesaistās šie bruņotie spēki, rada tādu vardarbības pakāpi, kāda ir minēta šī sprieduma 30. punktā, šādi radot reālu vajadzību pēc starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējam, kuram ir risks ciest smagus un individuālus draudus dzīvībai vai veselībai.
- 35 No tā izriet, ka uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka direktīvas 15. panta c) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas piemērošanas vajadzībām ir jāpieņem, ka pastāv iekšējs bruņots konflikts, tiklīdz notiek kādas valsts regulāro bruņoto spēku sadursme ar vienu vai vairākiem bruņotiem grupējumiem vai sadursme divu vai vairāku bruņotu grupējumu starpā, nav vajadzīgs, lai šāds konflikts varētu tikt kvalificēts par tādu konfliktu, kam nav starptautiska rakstura starptautisko humanitāro tiesību izpratnē, un nav arī jāveic atsevišķs novērtējums par bruņoto sadursmju intensitāti, tajās iesaistīto bruņoto spēku organizētības pakāpi vai konflikta ilgumu no tā vērtējuma, kāds ir veikts par attiecīgajā teritorijā valdošās vardarbības pakāpi.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 36 Attiecībā uz pamatlietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēti lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturrtā palāta) nospriež:

Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvas 2004/83/EK par obligātajiem standartiem, lai kvalificētu trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kā bēgļus vai kā personas, kam citādi nepieciešama starptautiska aizsardzība, šādu personu statusu un piešķirtās aizsardzības saturu 15. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šīs tiesību normas piemērošanas vajadzībām ir jāpieņem, ka pastāv iekšējs bruņots konflikts, tiklīdz notiek kādas valsts regulāro bruņoto spēku sadursme ar vienu vai vairākiem bruņotiem grupējumiem vai sadursme divu vai vairāku bruņotu grupējumu starpā, nav vajadzīgs, lai šāds konflikts varētu tikt kvalificēts par tādu konfliktu, kam nav starptautiska rakstura starptautisko humanitāro tiesību izpratnē, un nav arī jāveic atsevišķs novērtējums par bruņoto sadursmju intensitāti, tajās iesaistīto bruņoto spēku organizētības pakāpi vai konflikta ilgumu no tā vērtējuma, kas ir veikts par attiecīgajā teritorijā valdošās vardarbības pakāpi.

[Paraksti]